

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ז' - חלק י"ב

קונטרס 192

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּחוּטְמָא הוּא. וְכָל תְּקוּנַי דְּעַתִּיק יוֹמִין, אֶתְחַזֵּן וְלֹא
אֶתְחַזֵּן, אֶתְחַזֵּן לְמֵאֲרֵי מַדִּין, וְלֹא אֶתְחַזֵּן לְכָלָא.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וּוי מָאן דְּאֹשִׁיט יְדוּי בְּדִיקְנָא
יְקִירָא עֲלָאָה, דְּסָבָא קַדִּישָׁא, טְמִירָא סְתִימָא
(נ"א טְמִיר וְסִתִּים מְכָלָא) דִּיקְנָא דְּהֵיא תּוֹשְׁבַחְתָּא. דִּיקְנָא
דְּסִתִּים וְיִקִּיר מְכָל תְּקוּנָוי. דִּיקְנָא דְּלֹא יִדְעִין עֲלָאִין
וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דְּהֵיא תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּכָל תּוֹשְׁבַחִין.
דִּיקְנָא דְּלֹא הוּי בְּר נֶשׁ נְבִיאָה וְקַדִּישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי
לִיה. דִּיקְנָא דְּהֵיא תְּלִיָא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְּלְבָא.
חַוּרָא כְּתֻלְגָא יְקִירָא דִּיקִירִין. טְמִירָא דְּטְמִירִין.
מְהִימְנוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא דְּכָלָא.

ספר נפלאות הזוהר

וכמשה רבינו שנאמר בו ויהי בישורון מלך)) פְּעוּרָב דְּאַשְׁתַּלַּח בְּקַדְמִיתָא, וְלֹא אֶתְהַדְר
בְּשְׁלִיחוּתָא, [הוא נדמה לעורב ששלחו נח בתחילה מן התיבה ולא חזר בשליחותו,
כי לא רצה לילך בשליחותו, וכן ירבעם לא עשה שליחותו להחזיר ישראל בתשובה,
אלא] דְּאַשְׁתַּדַּל בְּשַׁקְצִים, דְּאַתְמַר בְּהוֹן, (במסכת פסחים דף מט ע"ב) עַמִּי הָאֲרֵץ שְׁקֵץ.
[שהשתדל ועסק עם השקצים שהם עמי הארץ שנמשלים לשקץ], בְּגִין מְמוּנָא דְּלֵהוֹן,
[בשביל הממון שלהם שנתנו לו], וְלֹא אֶשְׁתַּדַּל בְּשְׁלִיחוּתֵיהָ לְאַהֲדָרָא לְצַדִּיקָיָא
בְּתִיבְתָא. [לא השתדל בשליחותו להחזיר את ישראל שהם צדיקים בתשובה], פְּאִילו
לֹא עָבִיד שְׁלִיחוּתָא דְּמֵאֲרֵיהָ. [ולכן נחשב לו כאילו לא עשה שליחות קונו בשביל
מה שנשלח לעולם הזה, לכן נגרם הגלות על ידו]. [ויש להקשות מדוע אמר כאילו לא
עבד, הרי ממש לא עשה שליחותו, ולמה אמר כאילו?]

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וּבְזוּהַר (זוּהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזוּהַ יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׁים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֹדֵר מְשֻׁנִּיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזוּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזוּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזוּהַר וְאָמַר בְּזוּהַ הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתָךְ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזוּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזוּהַ מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזוּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָהּ לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזוּהַ, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זוּהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָהּ, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים "וְיִקְרָאתֶם דְּרוֹר בְּאַרְץ אֲבִיךָ".

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַ דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךְ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזוּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

תָּאנָא, בְּצִנְיָעוּתָא (דף קל"א ע"א) דְּסַפְרָא, דְּהָא
 דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְכֻלָּא, גַּפִּיק מְאוּדְנוּי,
 וְנַחֲתִית סוּתְרֵיגֵיהּ דְּפוּמָא קִדְיָשָׁא, וְנַחֲתִית וְסָלִיק וְחָפִי,
 בְּתַקְרוּבְתָּא (ס"ג) דְּבוּסְמָא טְבָא, חוּרָא דִּיקְרָא
 (ס"א דְּבִדְיָקְנֵיהּ). וְנַחֲתִית (ס"א חוּרָא יְקִירָא דְּדִיקְנֵיהּ נַחֲתִית) בְּשִׁקּוּלָא,
 וְחָפִי עַד טְבוּרָא. הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא, מְהִימְנָא שְׁלִימָא,
 דְּנַגְדִּין בֵּיהּ תְּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין, מְבוּעִין דְּמִשְׁחָ רַבּוּת
 טְבָא, בְּתַלְתַּת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מְתַתְּקָנָא.

תְּקוּנָא קְדָמָא. מְתַתְּקוּן שְׁעָרָא מְלֵעִילָא, וְשַׁאֲרֵי
 מֵהָהוּא תְּקוּנָא דְשַׁעַר רִישִׁיהּ, דְּסָלִיק

ספר נפלאות הזוהר

ויש לומר שרומז לרבנים שבאמת הם בונים בנינים גדולים, ולכאורה עושים מעשים טובים עם הרבה פרסום, אך באמת כוונתם הוא רק לחמדת הממון, ואילו העיקר שזה להחזיר את עם ישראל בתשובה ולדאוג לגאולה, זה לא עושים, ולכן אמר "כאילו" דכלפי חוץ חושבים שעושים המון, ורק יודע תעלומות רואה שלא עושים כלום, ולא איכפת להם מכלל ישראל ומצער השכינה הקדושה⁴ (עיין אור הזוהר בשם המרח"ו והרמח"ל).

4. וְאֶפִּילוּ כָּל אֵינֻן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרֵיחָא, כָּל חֶסֶד דְּעֶבְדִּין לְגַרְמִייהוּ עֶבְדִּין:
 וְזֶה לְשׁוֹן תְּקוּנַי זֵהר (תְּקוּן ל' דף ע"ג): וְרוּחַ אֱלֹקִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם, מֵאֵי וְרוּחַ, אֲלֵא
 בְּדַאי בְּזִמְנָא דְשְׁכִינְתָּא נַחֲתַת בְּגִלְוָתָא, הָאֵי רוּחַ נָשִׁיב עַל אֵינֻן דְּמִתְעַסְקֵי בְּאוּרֵיחָא, בְּגִין

וְכִי עַל הַשָּׁמַיִם הוּא, וְהָיָה כְּתוּב (שם נז) כִּי גָדַל עַד שָׁמַיִם חֲסֵדְךָ? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, יֵשׁ חֶסֶד וְיֵשׁ חֶסֶד, חֶסֶד עֲלִיּוֹן וְחֶסֶד תַּחְתּוֹן. חֶסֶד עֲלִיּוֹן הוּא מֵעַל הַשָּׁמַיִם, וְחֶסֶד תַּחְתּוֹן הוּא שְׁכֵתוֹב (ישעיה נה) חֲסֵדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, וּבִאֲלֵה כְּתוּב עַד שָׁמַיִם.

וְהָיָה אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ. הָאֵם הַיְדוּעָה. הַבָּנִים מִי הֵם? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי שְׁנִינוּ שֵׁשׁ שָׁנֵי בָנִים לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא, אֶחָד זָכָר וְאֶחָד נְקֵבָה. הַזָּכָר מְנַן אוֹתוֹ לְיִצְחָק, שְׁכֵתוֹב (שמות ד) בְּנֵי בְּכָרִי יִשְׂרָאֵל, וְכֵתוּב (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר. בַּת מְנַן לְאַבְרָהָם, שְׁכֵתוֹב (בראשית כד) וְה' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל. בַּת הֵיטָה לוֹ לְאַבְרָהָם, וּבְכָל שְׁמָה.

וְהָאֵם רֹבְצַת עֲלֵיהֶם, שְׂמִינִיקָה אוֹתָם, וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים. וְשְׁנִינוּ, אֵל יִרְבָּה הָאָדָם חֲטָאֵיו לְמַטָּה, כְּדִי שְׂתַסְתַּלֵּק הָאֵם מֵעַל הַבָּנִים, וְכֵתוּב (ויקרא יח) אִמָּךְ הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרוּתָהּ. אוֹי לְמִי שְׂמִינִיקָה עֲרוּתָהּ. וּבְכִשְׁשָׁבִים בְּנֵי הָעוֹלָם וּמִרְבִּים בְּזָכִיּוֹת לְפָנֵי הַקַּדוֹשׁ בְּרוּךְ-הוּא, וְהָאֵם שְׁבָה וּמְכַסֶּה עַל הַבָּנִים, אִזּוֹ זֶה נִקְרָא תְּשׁוּבָה. מַה זֶה תְּשׁוּבָה? זֹאת תְּשׁוּבָה שֶׁל הָאֵם שֶׁשְׁבָה בְּקִיּוּמָהּ, וְאִזּוֹ כְּתוּב אִם הַבָּנִים שְׂמֵחָה. אִם הַבָּנִים וְדָא. וְלִכְּנָן לֹא יִפְטֹר הָאָדָם מִפְּרִיָה וּרְבִיָה עַד שְׂמוּלִיד בֶּן וּבַת.

שְׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (תהלים כז) לְחַזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. תְּשׁוּקַת הַצַּדִּיקִים לְרֵאוֹת אֶת זֶה, וְאֵתָה אֲמַרְתָּ עַל ה' ? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַפֶּל אֶחָד, מִשְׁמַע שְׁכֵתוֹב נַעַם ה', שְׂבָא מִהַעֲתִיק

וְכִי עַל הַשָּׁמַיִם הוּא, וְהָא כְּתִיב, (תהלים נז) כִּי גָדוֹל עַד שָׁמַיִם חֲסֵדְךָ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵיךְ חֶסֶד, וְאֵיךְ חֶסֶד. חֶסֶד עֲלֵאָה, וְחֶסֶד תַּתְּאָה. חֶסֶד עֲלֵאָה מֵעַל שָׁמַיִם הוּא. חֶסֶד תַּתְּאָה, הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נה) חֲסֵדֵי דָוִד הַנְּאֻמָּנִים, וּבְהֵנִי כְּתִיב עַד שָׁמַיִם.

וְהָיָה אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב, (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ, אֲמַא יְדִיעָא, הַבָּנִים מֵאֵן אֵינּוּן. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָא תְּגִינּוּן, תְּרִין בְּנִין אֵיךְ לְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, חַד דְּכַר וְחַד נְוִקְבָא. דְּכַר, יְהִיבִיה לְיִצְחָק, דְּכֵתִיב, (שמות ד) בְּנֵי בְּכֹרֵי יִשְׂרָאֵל, וְכֵתִיב, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר. בַּת, יְהִיבִיה לְאַבְרָהָם, דְּכֵתִיב, (בראשית כד) וְה' בְּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל, בַּת הֵיטָה לוֹ לְאַבְרָהָם, וּבְכָל שְׁמָה.

וְאֲמַא רַבִּיעָא עֲלֵיהוּ, דִּינְקָא לְהוּ, וְעַל הָאֵם כְּתִיב, (דברים קד) לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים. וְתִנְיָנוּן, לָא יִסְגֵי בַר נֶשׁ חוּבוֹי לְתַתָּא, בְּגִין דִּיִּסְתַּלֵּק אֲמַא מֵעַל בְּנִין. וְכֵתִיב, (ויקרא יח) אִמָּךְ הוּא לֹא תִגְלֶה עֲרוּתָהּ, וְוִי לְמֵאֵן דְּגַלִּי עֲרִייתָא.

וְכַד תִּיבִיבִין בְּנֵי עֲלָמָא, וְאִסְגִּין בְּזָכוּתָא קַמִּי קַדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, וְאֲמַא תְּבַת וְכִסְיָא עַל בְּנִין, כְּדִין אֶתְקַרֵי תְּשׁוּבָה. מֵאִי תְּשׁוּבָה. דָּא תְּשׁוּבָה דְאֲמַא, דְּתְבַת בְּקִיּוּמָהּ, וְכְדִין כְּתִיב, (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים שְׂמֵחָה, אִם הַבָּנִים וְדָאִי. וְעַל דָּא, לָא לְפִטְר אֵינִישׁ מִפְּרִיָה וּרְבִיָה, עַד דְּאוּלִיד בֶּן וּבַת.

וְהָיָה אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב, (תהלים כז) לְחַזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ, תִּיאוּבְתָא דְּצַדִּיקָא לְמַחְמֵי דָא, וְאֵתָה אֲמַרְתָּ עַל ה'. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כִּלְאֵ חַד. מִשְׁמַע דְּכֵתִיב

נַעַם ה', דְּאֵתָה מַעֲתִיקָא

הקדוש לשמים הזה, ותשוקת הצדיקים כף היא ודאי. וכתוב על השמים, אז תתענג על ה'. אשרי חלקו של מי שזוכה. ודאי מעטים הם.

שנינו, אמר רבי שמעון, כתוב (שיר א) בני אמי נחרו בי שמני נטרה את הכרמים. בני אמי, כמו שכתוב (איכה ב) השליף משמים ארץ. שפשרצה הקדוש ברוך הוא להחריב ביתו שלמטה ולהגלות את ישראל לבין העמים, העביר הקדוש ברוך הוא מלפניו את הארץ הזו, והתרחקה ממנו, ככתוב (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. וכשארץ זו התרחקה משמים שלמעלה, הארץ הזו שלמטה נחרבה, וישראל התפזרו בין העמים. אמרה פנסת ישראל: מי גרם לי את זה ומי עשה לי את זה? בני אמי שנחרו בי והתרחקו ממני, בני אמי ודאי.

רבי יוסי היה הולך בדרך, והיה עמו רבי חייא בר רב. עד שהיו הולכים, אמר רבי יוסי לרבי חייא, ראינו מה שראיתי? אמר לו, ראינו גבר אחד בנהר, וצפור אחת על ראשו, ועלה בפי הצפור, ואוכלת ורומסת ברגליה, ואותו גבר מרים קולות וצווח, ולא ידעתי מה אמר.

אמר, נקרב אליו ונשמע. אמר, אני פוחד להתקרב. אמר לו, וכי בן אדם הוא במקום זה? אלא רמז של חכמה שרמז לנו הקדוש ברוך הוא. קרבו אליו. שמעו שהיה אומר: פתח, פתח, שני בנים שרויים בחוץ (ויקום לבחין). לא נח ולא מנוחה, עד שהצפור פתח תפל.

בכה רבי יוסי ואמר, זהו ששנינו בני אמי נחרו בי. מה הטעם? משום שפרמי שלי לא נטרתי.

קדישא להאי שמים. ותיאובתא דצדיקיא כף הוא ודאי, ועל השמים פתיב, אז תתענג על ה'. זכאה חולקיה מאן דזכי. ודאי זעירין אינון.

תנינן, אמר רבי שמעון, פתיב, (שיר השירים א) בני אמי נחרו בי שמוני נטרה את הכרמים, בני אמי, כמה דכתיב, (איכה ב) השליף משמים ארץ, דכד פעא קדשא בריך הוא למחרבא ביתיה דלתתא, ולאגלאה ישראל ביני עממיא, אעבר קדשא בריך הוא מקמיה להאי ארץ, ואתרחקא מגיה. פדכתיב, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. וכד האי ארץ אתרחקא משמים דלעילא, האי ארץ דלתתא אתחרבא, וישראל אתפזרו ביני עממיא, אמרה כנסת ישראל, מאן גרים לי האי ומאן עביד לי האי, בני אמי דנחרו בי, ואתרחקו מני, בני אמי ודאי.

רבי יוסי היה אזיל בארשא, והיה עמיה רבי חייא בר רב. עד דהו אזורי, אמר רבי יוסי לרבי חייא, חמיתא מה דאנא חמית. אמר ליה, חמינא גברא חד בנהרא, וצפרא חד על (דף ריש ע"ב) רישיה, ועלעא בפומיה דצפורה, ואכלא ורפסא ברגלוי, וההוא גבר רמי קלין וצווח, ולא ידענא מאי קאמר.

אמר, נקרב גביה ונשמע. אמר, מסתפינא למקרב. אמר ליה, וכי בר נש הוא באתר דא, אלא רמיזא דחכמתא דרמיז לן קדשא בריך הוא. קריבו גביה, שמעו דהיה אמר, עטרא עטרא, תריז בנין שריין לבר, (ס"א שראו לברא) לא נח ולא נייחא, עד דצפורה בקיסרא רמיו.

בכה רבי יוסי ואמר, היינו דתנינן, בני אמי נחרו בי וגו', מאי טעמא. בגין דכרמי

אמר, ודאי הגלות נמשך, ועל זה וצפרי השמים לא זוות עד ששלטון העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות יעבר מהעולם, ומתי? עד שיגיע היום שהקדוש ברוך הוא מעורר דינו בעולם, שכתוב (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה.

עד שהיו הולכים, שמעו קול אחד שהיה אומר: שלהבת הדין הגיעה בדינו. יצאה שלהבת אחת ושרפה את אותה הצפור. אמר, ודאי כמו שכתוב (דניאל י) ונתנה לשרפת האש.

אמר רבי יוסי, לא הגלה הקדוש ברוך הוא את ישראל אלא בזמן שלא נמצאה ביניהם אמונה, כשנמנעה ביניהם האמונה, כפיכול, כך נמצא בכל, שכתוב (ישעיה כח) וכפר בריתכם את מות.

אמר רבי חייא, מהו שכתוב בלע המות לנצח? אמר לו, כשיעורר הקדוש ברוך הוא את מינו, מנע מות מהעולם, ולא תתעורר מיין זו אלא כשיתעוררו ישראל בימינו של הקדוש ברוך הוא, ומה זה? תורה שכתוב בה (דברים לג) מימינו אש דת למו. באותו זמן (תהלים קיח) מי ה' עושה חיל וגו', לא אמות פי אחיה ואספר מעשי זה.

למדנו, אותו הצדיק שהקדוש ברוך הוא מתרצה בו, והפרוז קורא עליו שלשים ימים בין צדיקי גן העדן, כל הצדיקים שמחים, כל הצדיקים באים ומעטרים מקומו של אותו הצדיק עד שיבא למדר את דיוור ביניהם. ואם רשע הוא, הפרוז קורא עליו בגיהנם שלשים יום (עליו, וכל הרשעים כלם עצובים).

שלי לא נטרתי. אמר, ודאי גלותא אתמשך, ועל דא (ס"א ד) צפרי שמיא לא אעדיו, עד די שלטנותא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות אעדיו מן עלמא. ואימתי, עד דימטי יומא דקדשא ברוך הוא אתער דינו בעלמא. דכתיב, (זכריה יד) והיה יום אחד הוא יודע לה' לא יום ולא לילה.

עד דהו אזלין, שמעו חד קלא דהוה אמר, אוקידא דקופטירא מטא בדינו, נפק חד שלהובא, ואוקיד להוה צפורא. אמר, ודאי, כמה דכתיב, (דניאל י) ויהיבת ליקדת אשא.

אמר רבי יוסי, לא אגלי קדשא ברוך הוא לישראל, אלא בזמנא דלא אשתפח מהימנותא ביניהו. פד אתמנע מהימנותא ביניהו, כפיכול, הכי אשתפח בכלא. דכתיב, (ישעיה כח) וכפר בריתכם את מות.

אמר רבי חייא, מאי דכתיב, (ישעיה כח) בלע המות לנצח. אמר ליה, פד יתער קדשא ברוך הוא ימינא דיליה, אתמנע מותא מן עלמא. ולא יתער האי ימינא, אלא כד יתערו ישראל בימינא דקדשא ברוך הוא, ומאי ניהו תורה, דכתיב בה, (דברים לג) מימינו אש דת למו. בההוא זמנא, (תהלים קיח) מיין ה' עושה חיל וגו', לא אמות פי אחיה ואספר מעשי זה.

תנא, ההוא זפאה דקדשא ברוך הוא אתרעי ביה, וכרוזא קרי עליה, תלתין יומין, ביני צדיקייא בגנתא דעדן. כלהו צדיקיא חדאן, כלהו צדיקייא אתין, ומעטרן דוכתיה דההוא צדיקא, עד דייתי למידר דיוריה ביניהו. ואי חייבא הוא, פרוזא קרי עליה בגיהנם תלתין יומין (עליה), וכלהו חייבא, כלהו עצובין.

למידר דיוריה ביניהו. ואי חייבא הוא, פרוזא קרי עליה בגיהנם תלתין יומין (עליה), וכלהו חייבא, כלהו עצובין.

בְּרַחוּ פְּתַחֵין ווי, דְּהָא דִּינָא חֲדַתָּא אֲתַעַר
 הַשְּׁתָּא, בְּגִינְיָה דְּפִלְגְנָא. כְּמָה גְרִידִינִין
 דְּנַמּוּסִין מְזַדְמָנִין לְקַבְלֵיהּ, וְלֹא אֶקְדָּמָא לִיהּ
 ווי. אוי לְרַשָּׁע אוי לְשֹׁכֵנוּ. וְכִלְהוּ פְּתַחֵין
 וְאַמְרִין, (ישעיה ג) אוי לְרַשָּׁע רַע פִּי גְמוּל יִדְיוּ
 יַעֲשֶׂה לוֹ. מְאִי (פּעֻקָא) גְמוּל יִדְיוּ. אָמַר רַבִּי
 יִצְחָק. לְאַכְלֵלָא (לֵאפְקָא) מָאן דְּזַנֵּי בִידּוּי,
 לְאַפְקָא וְלַחֲבֵלָא זְרַעִיהּ בְּרִיקְנָא.

דְּהָא תַּנִּינֵן, כֹּל מָאן דְּאַפִּיק זְרַעִיהּ בְּרִיקְנָא,
 אֶקְרִי רַע, וְלֹא חֲמִי אִפִּי שְׂכִינְתָּא.
 דְּכַתִּיב, (תהלים ה) כִּי לֹא אֶל חֲפִץ רִשָּׁע אֲתָה לֹא
 יַגִּידָךְ רַע. וְכַתִּיב, (בראשית לח) וַיְהִי עַר בְּכוֹר
 יְהוּדָה רַע. אוֹף הֵכָא, אוי לְרַשָּׁע רַע. ווי
 לְהֵהוּא חֲיִיבָא דְּאִיהוּ רַע, דְּעַבַד גְּרַמְיָה רַע.
 כִּי גְמוּל יִדְיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ, לְאַכְלֵלָא מָאן דְּזַנֵּי
 בִידּוּי, לְאַפְקָא וְלַחֲבֵלָא זְרַעִיהּ בְּרִיקְנָא,
 וְלֵהֲאֵי טְרִידִין בְּהֵוּא עֲלֵמָא יִתִּיר מִכְּלָא.

תָּא חֲזִי, דְּהָא כְּתִיב אוי לְרַשָּׁע (רע), כִּינֵן
 דְּכַתִּיב אוי לְרַשָּׁע, אֲמַאי רַע. אֵלָא כְּמָה
 דְּאַמִּינָא, דְּעַבַד גְּרַמְיָה רַע. וְכַתִּיב לֹא יַגִּידָךְ
 רַע. וְכִלְהוּ סְלִקִין, וְהֵאֵי לֹא סְלִיק.

וְאִי תִימָא, שְׂאָר חֲיִיבִין דְּקָטְלוּ בְּנֵי נִשְׂאָ. תָּא
 חֲזִי, כִּלְהוּ סְלִקִין וְהוּא לֹא סְלִיק. מְאִי
 טַעְמָא, אֵינּוּן קָטְלוּ בְּנֵי נִשְׂאָ אַחֲרָא, וְהֵאֵי
 קָטְלוּ בְּנוֹי מִמֶּשׁ, אוֹשִׁיד דְּמִין סְגִיאִין.

תָּא חֲזִי, בְּשְׂאָר חֲיִיבֵי עֲלֵמָא, לֹא כְּתִיב וַיִּרַע
 בְּעֵינֵי ה', וְכֵאֵן כְּתִיב, וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה'
 אֲשֶׁר עָשָׂה. מְאִי טַעְמָא, מְשׁוּם דְּכַתִּיב וְשַׁחַת
 אֶרְצָה.

תַּנֵּן, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לִית לָךְ חוּבָא בְּעֲלֵמָא
 דְּלֹא אִית לִיהּ תְּשׁוּבָה, בַּר מְהֵאֵי. וְלִית
 לָךְ חֲיִיבָא דְּלֹא חֲמָאן אִפִּי שְׂכִינְתָּא, בַּר
 מְהֵאֵי. דְּכַתִּיב לֹא יַגִּידָךְ רַע, כִּלְלֵל. אָמַר רַבִּי

בְּרַחֵם פּוֹתַחֵים: ווי, שְׁהָרִי דִּין
 חֲדָשׁ מִתְעוֹרָר כְּעַת בְּגִלְלוּ שְׁל
 פְּלוּנֵי. כְּמָה שׁוּמְרֵי הַחֶק
 מְזַדְמָנִים כְּנִגְדוּ וּמְקַדְיָמִים לוֹ:
 ווי, אוי לְרַשָּׁע אוי לְשֹׁכֵנוּ. וְכִלְסֵם
 פּוֹתַחֵים וְאוֹמְרִים: אוי לְרַשָּׁע רַע
 כִּי גְמוּל יִדְיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. מַה זֶה
 [פּעֻקָא] גְמוּל יִדְיוּ? אָמַר רַבִּי יִצְחָק,
 לְכִלְל [לְהוֹצִיא] מִי שְׁזוּנָה בִּידּוּ
 לְהוֹצִיא וְלֵהֲשַׁחִית זְרַעוּ לְרִיק.

שְׁהָרִי שְׁנִינּוּ, כֹּל מִי שְׂמוּצִיא
 זְרַעוּ לְרִיק נִקְרָא רַע, וְלֹא רוּאָה
 פְּנֵי שְׂכִינָה, שְׁכַתּוּב (תהלים ה) כִּי
 לֹא אֶל חֲפִץ רִשָּׁע אֲתָה לֹא יַגִּידָךְ
 רַע, וְכַתּוּב (בראשית לב) וַיְהִי עַר
 בְּכוֹר יְהוּדָה רַע. אָף פֶּאן, אוי
 לְרַשָּׁע רַע - אוי לְאוֹתוּ רִשָּׁע
 שְׂהוּא רַע, שְׂעֵשָׂה עֲצֻמוּ רַע, כִּי
 גְמוּל יִדְיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ - לְכִלְל מִי
 שְׁזוּנָה בִּידּוּ לְהוֹצִיא וְלֵהֲשַׁחִית
 זְרַעוּ לְרִיק, וְלִזְה טוֹרְדִים אוֹתוּ
 בְּאוֹתוּ הַעוֹלָם יוֹתֵר מִכְּלָם.

בַּא תְּרַאֵה, שְׁהָרִי כְּתוּב אוי
 לְרַשָּׁע וְרַע. כִּינֵן שְׁכַתּוּב אוי
 לְרַשָּׁע, לְמָה רַע? אֵלָא כְּמוֹ
 שְׂאֲמַרְנוּ, שְׂעֵשָׂה עֲצֻמוּ רַע,
 וְכַתּוּב לֹא יַגִּידָךְ רַע, וְכִלְסֵם עוֹלָם
 וְזֶה לֹא עוֹלָה.

וְאִם תֵּאמַר, שְׂאָר רִשָּׁעִים שְׁהָרְגוּ
 בְּנֵי אָדָם? בַּא רְאָה, כִּלְסֵם עוֹלָם
 וְהוּא לֹא עוֹלָה. מַה הַטַּעַם? הֵם
 הָרְגוּ בְּנֵי אָדָם אַחֲרִים, וְזֶה הִרְג
 בְּנֵי מִמֶּשׁ, שְׂפַף דְּמִים רַבִּים.

בַּא רְאָה, בְּשְׂאָר רִשָּׁעֵי הַעוֹלָם
 לֹא כְּתוּב וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה', וְכֵאֵן
 כְּתוּב וַיִּרַע בְּעֵינֵי ה' אֲשֶׁר עָשָׂה.
 מַה הַטַּעַם? מְשׁוּם שְׂכַתּוּב וְשַׁחַת
 אֶרְצָה.

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵינ לָךְ
 חֲטָא בְּעוֹלָם שְׂאִין לוֹ תְּשׁוּבָה
 פֶּרְט לְזֶה, וְאֵינ לָךְ רִשָּׁע שְׁלֵא
 רוּאָה פְּנֵי שְׂכִינָה פֶּרְט לְזֶה,
 שְׂכַתּוּב לֹא יַגִּידָךְ רַע, כִּלְלֵל. אָמַר
 רַבִּי יִצְחָק, אֲשֶׁרִי הַצְּדִיקִים

בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (ישעיה ס) וְעַמּוּךְ כָּל־מִן צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. מֵה זֶה לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים קטט) אֲתֵהֲלֶךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים. וַיְדַוּ יַעֲקֹב, בְּתוֹכָם. לָכֵן צָרִיךְ לְאָדָם שֶׁלֹּא לְעָרֵב אֶלֶם שְׁלוֹ בְּצִלְם שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, מִשּׁוּם שֶׁזֶה קְדוֹשׁ וְזֶה טָמֵא.

בֵּא רְאֵה מֵה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, שִׁישְׁרָאֵל כְּשֶׁנִּמְצָא אָדָם מֵת, הוּא מְטַמֵּא אֶת כָּל הַגּוֹף, וְהַבֵּית טָמֵא. וְגוֹף שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת לֹא מְטַמֵּא מִיִּשְׁהוּ אַחֵר, וְגוֹפוֹ (וביתו) לֹא טָמֵא כְּשֶׁהוּא מֵת. מֵה הַטַּעַם?

יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַה שֶׁהוּא מֵת, כָּל הַקְּדוּשׁוֹת שֶׁל רְבוּנוֹ עוֹבְרוֹת מִמֶּנּוּ, וְעוֹבֵר מִמֶּנּוּ הַצֶּלֶם הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה, וְעוֹבְרֵת מִמֶּנּוּ רִיחַ הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, וְנִשְׁאַר הַגּוֹף טָמֵא.

אֲבָר עוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה לֹא כֵן, שֶׁבְּחַיָּו טָמֵא בְּכָל הַצַּדִּים, צִלְמוֹ טָמֵא וְרוּחוֹ טָמֵא, וּמִשּׁוּם שֶׁכָּל הַטְּמָאוֹת הֵלְלוּ שְׂרׁוּיֹת בְּתוֹכוֹ, אֲסוּר לְקָרֵב אֵלָיו. בִּינּוֹן שְׂמֵת, יוֹצְאוֹת כָּל הַטְּמָאוֹת הֵלְלוּ, וְנִשְׁאַר גּוֹף בְּלֵי טְמֵאָה לְטָמֵא.

וְאִךְ עַל גַּב שֶׁגּוֹפֵם טָמֵא, בֵּין בְּחַיָּיהֶם וּבֵין בְּמִיתָתָם, אֲבָל בְּחַיָּיהֶם שֶׁכָּל אוֹתָן הַטְּמָאוֹת שֶׁנִּמְצְאוּת אֲצֵלָהֶם, יֵשׁ לָהֶם פֶּחַ לְטָמֵא אַחֲרֵיהֶם. וּבְמִיתָתָם, כְּאֲשֶׁר יוֹצְאוֹת כָּל אוֹתָן הַטְּמָאוֹת מֵהֶם, לֹא יְכוּלִים לְטָמֵא, וְשֶׁל יִשְׂרָאֵל יְכוּל לְטָמֵא אַחֲרֵיהֶם, כִּי כָּל הַקְּדוּשׁוֹת יוֹצְאוֹת מִמֶּנּוּ, וְשׁוֹרָה עֲלָיו צַד הָאֲחֵר.

יִצְחָק, וְכַאֲשֶׁר אֵינוֹן צְדִיקָיִא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי. עֲלֵיהוּ כְּתִיב, (ישעיה ס) וְעַמּוּךְ כָּל־מִן צְדִיקִים לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ. מָאִי לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אֶרֶץ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּמָה דְכְּתִיב, (תהלים קטט) אֲתֵהֲלֶךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים:

וַיְחִי יַעֲקֹב בְּגוֹיֵיהוּ. עַל דָּא לְפַעֲמֵי לִיהַ לְבַר נָשׁ דְּלֹא לְאַתְעֲרַבָא צוֹלְמָא דִּילֵיהַ (דף רכ א"ו) בְּצוֹלְמָא דְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת, בְּגִין דְּהֵאִי קְדִישָׁא וְהֵאִי מְסַאָבָא.

הָא חֲזִי, מֵה בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת. דִּישְׁרָאֵל פֶּד אֲשַׁתְּפַח בְּר נָשׁ מִית הוּא מְסַאָב לְכָל גּוֹפָא, וּבֵיתָא מְסַאָבָא. וְגוֹפָא דְעוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת לֹא מְסַאִיב לְאַחֲרָא, וְגוֹפִיהַ (נ"א וּבֵיתָא) לֹא מְסַאָבָא פֶּד אֵיהוּ מִית. מָאִי טַעְמָא.

יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַתָּא דְּאֵיהוּ מִית כָּל קְדוּשֵׁי דְמֵאֲרִיָּה מִתְעַבְרָן מִגְּנִיָּה, אֲתַעֲבֵר מִגְּנִיָּה הֵאִי צוֹלְמָא קְדִישָׁא, וְאַתְעֲבֵר מִגְּנִיָּה הֵאִי רִיחַ קְדוּשָׁא, אֲשַׁתְּאַר גּוֹפָא מְסַאָבָא.

אֲבָר עוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמַזְלוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, לִית הֵכִי. דְּבַחֲמֵי מְסַאָב בְּכָל סְטָרִין, צוֹלְמָא דִּילֵיהַ מְסַאָבָא, וְרוּחָא דִּילֵיהַ מְסַאָבָא. וּבְגִין דְּסוֹאֲבוּתֵי אֵלִין שְׂרִיין בְּגוֹיָהַ, אֲסִיר לְמִקְרַב לְגַבִּיָּה. בִּינּוֹן דְּמִית, נְפָקִי כָּל אֵלִין מְסַאָבוּתָא וְאַשְׁתְּאַר גּוֹפָא בְּלֹא מְסַאָבוּתָא לְסוֹאָבָא.

וְאִךְ עַל גַּב דְּגוֹפָא דְּלַהוֹן מְסַאָב, בֵּין בְּחַיָּיהוֹן וּבֵין בְּמִיתָתְהוֹן. אֲבָל בְּחַיָּיהוֹן דְּכָל אֵינוֹן מְסַאָבִין אֲשַׁתְּפַחֵי לְגַבִּיָּהוּ, אִית לוֹן חִילָא לְסוֹאָבָא לְאַחֲרֵינֵי, בְּמִיתָתְהוֹן דְּנְפָקִי כָּל אֵינוֹן מְסַאָבִין מִגְּנִיָּהוּ, לֹא יְכַלִּין לְסַאָבָא. וְדִישְׁרָאֵל, יְכִיל לְסַאָבָא לְאַחֲרֵינֵי.

בְּגִין דְּכָל קְדִישֵׁין נְפָקִין מִגְּנִיָּה וְשְׂרָא עֲלֵיהַ סְטָרָא אַחֲרָא.

בא ראה, הצלם הקדוש הזה, כשהולך אדם ומתגדל ונעשית מהפך צופה הזה הדמות שלו, נעשה צלם אחר, ומתחברים כאחד, וזה נוטל את זה. בשעה שנמצאים שני צלמים שמור הוא האדם, וגופו בקיום, ורוח שרויה בתוכו. בשעה שקרבים ימיו, הם עוברים ממנו, וזה עולה לזה, ונשארו אדם בלי שמירה, אז (שיר ב) עד שפוחת היום ונסו הצללים, שנים.

בא ראה, כשמתעורר דין בעולם, כשהקדוש ברוך הוא יושב על כסא דין לדון את העולם, צריך אדם לעורר [בדין] תשובה שישוּב מהרשע (מחטאי), שהרי אותו יום נכתבים פתקים, וכלם נמצאים בתיק כותבים. אם זכה אדם שישוּב לפני רבונו, קורעים את הפתקים שעליו.

אחר כך הקדוש ברוך הוא מזמין לפני האדם את יום הפפורים, יום התשובה. אם שב מחטאי - טוב. אם לא - מצוה המלך לחתם פתקים. אוי כי התשובה רוצה להסתלק ממנו. אם זכה בתשובה ולא שלמה כראוי - תולים לו עד אותו יום אחרון של עצרת, שהוא שמיני לחג. אם עשה תשובה שלמה לפני רבונו - נקראים. ואם לא זוכה - אותם פתקים יוצאים מבית המלך ונמסרים בידי מלאך הדין, והדין נעשה, ופתקים יותר לא חוזרים עוד לבית המלך.

אז מעברים הצלמים ממנו ולא נמצאים עמו. כיון שעברו ממנו, הרי ודאי שענש המלך יעבר עליו ויטעם מפוס המות. ובאותו לילה של חג האחרון, המלאכים המענישים מזמנים, ונוטלים את הפתקים. ואחר שנטלו אותם,

הא חזי, האי צלם קדישא, כד אזיל בר נש ואתרבי, ואתעביד מהאי פרצופא דיוקנא דיליה. אתעביד צולמא אחרא, ומתחברן כחדא. ודא נטיל לדא, בשעתא דאשתפחו תרין צולמין, נטיר הוא בר נש, וגופא דיליה בקיומא, ורוחיה שריא בגויה. בשעתא דקריבו יומוי, מתעברן מגויה, ודא סליק לדא, ואשתאר בר נש בלא נטירו. כדין, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים, תרי.

הא חזי, כד אתער דינא בעלמא, דקדשא בריה הוא יתיב על פרי דדינא למידן עלמא, בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה, דייטוב מחיובא (ג"א מחובי). דהא ההוא יומא, פתקין כתיבו, ומשתפחי כלהו באחמתא הא כתיבין. אי זכי בר נש דייטוב קמי מאריה, קרעין פתקין דעליה.

לבתר קדשא בריה הוא זמין קמיה דבר נש, יומא דכפורי יומא דתשובה. אי תב מחטאוי טב. ואי לא, פקיד מלכא למחתם פתקין. ווי, דהא תשובה בעיא לאסתלקא מגויה.

אי זכי בתשובה, ולא שלימתא כדקא יאות, תליין ליה עד ההוא יומא בתראה דעצרת, דהוא תמינאה לחג. ואי עבד תשובה שלימתא לקמי מאריה, אתקרעו. ואי לא זכי, אינון פתקין נפקין מבי מלכא, ואתמסרן בידי דסנטירא, ודינא מתעביד, ופתקין לא מהדרן תו לבי מלכא.

כדין צולמין אתעברו מגויה, ולא משתפחין עמיה. כיון דמתעברן מגויה, הא ודאי טופסקא דמלכא יעבר עליה, ויטעום פסא דמותא. ובההוא ליליא דחגא בתראה,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר
כה
הזוהר

"ובגין העתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי,
דאיהו האי ספר הזוהר,
יפקון ביה מן גלותא ברחמי".
(רעיא מוהימנא פרשת נשא)

יצא לאור ל"ג בעומר תש"ע לפ"ק
בית שמש

חלק א'

בו נכרכו 12

עלוני "אור הזוהר"

1-12

שיצאו לאור על ידי

"מפעל הזוהר העולמי"

מז"ג בעומר תשס"ט

עד כסלו תש"ע